

LBRIS

We know
books

JOHN GRISHAM titluri publicate

THRILLER JURIDIC

...Și vreme e ca să ucizi

Firma

Cazul Pelican

Clientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Apelul

Asociațul

Mărturisirea

Litigiul

Șantajul

Șirul de platani

Muntele familiei Gray

Avocatul rebel

Informatorul

Negustorul de manuscrise

Barul Rooster

Ziua răzbunării

Îngerii dreptății

Urağan pe insula Camino

Și vine vremea îndurării...

Lista judecătorului

Băieții din Bîloxi

SPORT

Campionul din Arkansas

Calico Joe

Sooley

UMOR

Un altfel de Crăciun

Fotbal și pizza

POVESTIRI

Ford County

NONFICTIUNE

Nevinovatul

TINERI

Theodore Boone: Puștiul avocat

Theodore Boone: Răpirea

Theodore Boone: Acuzatul

Theodore Boone: Amenințarea

JOHN GRISHAM

PARTENERUL

1

L-au găsit în Ponta Porã, un plăcut orașel brazilian aflat la granița cu Paraguayul, într-o regiune care mai purta și acum numele de „Frontiera“.

L-au găsit în casa lui de cărămidă, ascunsă de verdeață, de pe Rua Tiradentes, un bulevard larg cu arbori în mijloc și copii desculți care jucau fotbal pe pavajul încins.

L-au găsit singur, lucru evident, deși o femeie de serviciu venise și plecase la ore dintre cele mai ciudate în cele opt zile în care stătuseră ascunși, la pândă.

L-au găsit ducând o viață confortabilă, dar, cu certitudine, nu una luxoasă. Casa era modestă și putea trece drept proprietate a unui negustor local. Avea un Volkswagen Broască fabricat în 1983 la São Paulo, în serie, printre alte milioane la fel. Era roșu și curat, strălucind de cât fusese lustruit. Prima poză a proprietarului fusese făcută pe când freca mașina cu ceară, chiar în spatele gardului de la intrare, pe mica alee care ducea spre casă.

Când l-au găsit, era mult mai slab; dăduse jos o bună parte din cele o sută cincisprezece kilograme pe care le purta în spate când i se pierduse urma. Avea părul și pielea mai închise la culoare, barbia mai pătrată și nasul ușor ridicat. Niște schimbări

subtile ale fetei. Îl mituisera cu bani frumoși pe chirurgul din Rio care facuse intervenția în urma cu doi ani și jumătate.

L-au găsit după patru ani de căutări oboșitoare, dar înverșunate, patru ani de eforturi sterile, de urme care nu duceau nicăieri și de piste false, patru ani în care grămezi de bani fuseseră aruncați pe apa sămbetei, aparent fără nici un folos.

Dar l-au găsit până la urmă. Și au așteptat. În primul moment, ar fi vrut să pună laba pe el imediat, să-l drogheze și să-l ducă pe ascuns într-o casă sigură, în Paraguay; să-l prindă înainte ca vecinii să devină suspicioși. Entuziasmul inițial al descoperirii i-a făcut să se gândească la posibilitatea unui atac în forță, dar după două zile s-au calmat și s-au pus pe așteptat. Zăboveau, ici și colo, de-a lungul Rua Tiradentes, îmbrăcați ca niște localnici, savurând un pahar de ceai la umbră, evitând soarele, mâncând înghețată, vorbind cu copiii, pândind casa. L-au urmărit când a plecat la cumpărături cu mașina, în oraș, și l-au fotografiat de pe cealaltă parte a străzii, pe când ieșea din farmacie. S-au strecurat în apropierea lui la piață și l-au ascultat vorbind cu vânzătorul. Portugheza lui era excelentă, cu un foarte ușor accent al unui american sau neamț care studiasă cu mare seriozitate. Omul s-a mișcat rapid, cumpărând tot ce avea nevoie și s-a întors acasă, închizând poarta în urma lui. Scurta lui ieșire pentru cumpărături le adusesse pe tavă o duzină de fotografii minunate.

Într-o altă viață, tipul obișnuia să alerge pentru a-și menține forma, deși, în lunile dinainte de dispariția lui, kilometrajul scăzuse pe măsură ce el creștea în greutate. Acum, când mai avea puțin și s-ar fi stafidit de tot, nu au fost surprinși să-l vadă din nou alergând. Ieși din casă, înclinând poarta în urma lui și porni la pas, pe trotuar, pe Rua Tiradentes. Un kilometru și jumătate în nouă minute, pe strada perfect dreaptă și cu case din ce în ce mai rare. Pavajul rămase în urmă, înlocuit de pietriș la marginea orașului și, după al doilea kilometru, iuți pasul la opt minute pe kilometru și jumătate și începu să transpire abundant. Era miezul unei zile de octombrie, la o temperatură de douăzeci și șapte de grade Celsius, iar el mări viteza la ieșirea din oraș,

trecând pe lângă o policlinică plină de mame tinere și pe lângă o biserică ridicată de bapțiști. Intrând pe un drum de țară, plin de praf, crescú ritmul la șapte minute pentru un kilometru și jumătate.

Alergatul era o treabă serioasă, iar lor le făcea o imensă plăcere. Danilo avea să le alerge drept în brațe.

A doua zi după ce îl zăriseră pentru prima dată, o căsuță mică și murdară de la periferia orașului Ponta Porã a fost închiriată de către un brazilian pe nume Osmar și, nu mult după aceea, și-a făcut apariția și restul echipei de urmărire. Americani și brazilieni în proporție egală, plus Osmar care dădea ordine în portugheză și Guy care urla pe englezește. Osmar se descurca în amândouă limbile și devenise traducătorul oficial al echipei.

Guy era de la Washington, un fost funcționar guvernamental care fusese angajat pentru a-l găsi pe Danny Boy, cum fusese poreclit. Guy era considerat un geniu, la anumite niveluri, sau un tip extrem de talentat, la altele, iar trecutul lui era un mister. Ajunsesse la al cincilea contract de un an pentru prinderea lui Danny Boy, și mai era prevăzută și o primă grasă pentru prinderea prăzii. Deși ascundea foarte bine acest lucru, Guy își cam pierduse încrederea, văzând că nu-l mai poate găsi pe Danny Boy.

Patru ani și trei milioane și jumătate de dolari, irosiți fără nici un rezultat.

Dar acum îl găsiseră.

Osmar și trupa lui de brazilieni nu aveau habar de păcatele lui Danny Boy, dar se ghicea de la o poștă că dispăruse cu o grămadă de bani. Și, deși Osmar era foarte curios să-i afle povestea, învățase repede să nu pună întrebări. Guy și americanii nu aveau nimic de spus despre acest subiect.

Pozele lui Danny Boy au fost mărite la formatul de optsprezece pe douăzeci și cinci centimetri și prinse cu pioneze pe un perete din bucătăria căsuței murdare, unde erau studiate de tipi încruntați, cu priviri amenințătoare, tipi care fumau țigări tari și clătinau din cap la vederea fotografiilor. Își vorbeau în

soapta și comparau fotografiile noi cu cele vechi, cele din cealaltă viață. Părul lui era mai scurt și pielea mai închisă la culoare. Părea mai mic, obrazul lui era altfel, nasul schimbat. Să fie chiar el?

Mai trecuseră o dată prin toate astea, în Recife, pe coasta de nord-est, cu nouăsprezece luni în urmă, când închiriaseră un apartament și studiaseră fotografii pe perete până când se luase decizia de a pune mâna pe american și a-i lua amprente. Ampretele nu corespundeau. Americanul nu corespundea. Au mai băgat niște droguri în el și l-au aruncat într-un șant.

Le era teamă să pătrundă prea adânc în actuala viață a lui Danilo Silva. Dacă era, într-adevăr, omul lor, atunci avea bani cu nemiluita. Iar niște bani gheață făceau întotdeauna minuni cu autoritățile locale. De decenii, banii cumpăraseră protecție pentru naști și alți germani care ajunseseră ilegal în Ponta Porã.

Osmar dorea să pună mâna pe tip. Guy spunea că trebuie să aștepte. Tipul a dispărut în a patra zi și, timp de treizeci și șase de ore, haosul a pus stăpânire pe căsuța murdară. L-au văzut plecând în mașina lui mică, roșie. Se grăbea, veni raportul. Străbătuse orașul în goană, până la aeroport, se îmbarcase în ultimul moment într-o cursă locală și dispăruse. Mașina lui se afla în singura parcare oficială și au pândit-o clipă de clipă, oră de oră. Avionul se îndrepta undeva, spre São Paulo, cu patru escale.

Imediat, au făcut un plan pentru a pătrunde în casa lui și a cataloga absolut totul. Nu se putea să nu existe dovezi. Trebuia să aibă grijă de bani. Guy visa să găsească declarații bancare, rapoarte de transferuri telefonice, rezumate de cont, tot felul de documente aranjate ordonat, într-un dosar care avea să-l ducă direct la bani.

Dar nu-și făcea iluzii. Dacă Danny Boy fugise din cauza lor, atunci n-ar fi lăsat nici un fel de dovezi în urma sa. Și dacă era, cu adevărat, omul lor, atunci trebuia să existe și un sistem de pază al casei. Danny Boy, oriunde s-ar fi aflat, avea probabil să știe imediat ce se întâmpla, fie că deschideau o ușă sau o fereastră.

Au așteptat. Au înjurat și s-au certat și au simțit și mai acut efectele tensiunii. Guy a dat telefonul zilnic la Washington, unul zilnic de data asta. Ceilalți erau cu ochii pe micuța mașină roșie. Fiecare cursă sosită îi făcea să-și pună în acțiune binocurile și telefoanele celulare. Șase zboruri în prima zi. Cinci în cea de a doua. În căsuța cea murdară, căldura devenise insuportabilă și s-au mutat afară – americanii trăgeau un pui de somn la umbra unui copac subțirel, în curtea din spate, iar brazilienii jucau cărți în fața, pe lângă gard.

Guy și Osmar au făcut un drum lung cu mașina și au jurat să pună mâna pe tip, dacă avea să se mai întoarcă. Osmar era convins că va reveni. Probabil că plecase din oraș pentru afaceri, oricare ar fi fost acelea. Aveau să pună laba pe el, să-l identifice și, dacă se întâmpla să nu fie cel căutat, aveau să-l arunce, pur și simplu, într-un șant și să se facă nevăzuți. Se mai întâmplase.

Tipul se întorsese în a cincea zi. L-au urmărit până în Rua Tiradentes și toată lumea a fost fericită.

În a opta zi, căsuța cea murdară s-a golit, căci toți brazilienii și toți americanii și-au ocupat pozițiile.

Drumul avea aproape zece kilometri. Același traseu, în fiecare zi în care tipul fusese acasă; pleca cu aproximație la aceeași oră și purta același șort în dungi albastre și portocalii, fără tricou, niște pantofi de sport uzați, marca Nike, șosete până la gleznă.

Locul ideal se afla la vreo patru kilometri de casă, pe un drum de pietriș, dincolo de deal, nu departe de punctul de întoarcere. Danilo ajunse pe culmea dealului după douăzeci de minute de alergare, cu câteva secunde înainte față de plan. Din cine știe ce motiv, se grăbea. Poate că norii erau de vină.

O mașina micuță, cu un pneu dezumflat, se afla dincolo de coama dealului, blocând drumul, cu portbagajul deschis și spatele ridicat pe cric. Șoferul, un tânăr solid, se prefăcu surprins la apariția alergătorului, respirând din greu, în vârful dealului. Danilo încetini pasul preț de o secundă. Avea ceva mai mult loc spre dreapta.

– *Bom dia*. Bună ziua, spuse tânărul acela solid, făcând un pas spre Danilo.

– *Bom dia*, răspuse Danilo, apropiindu-se de mașină.

Brusc, șoferul scose un pistol mare, lucios din portbagaj și-l împuse pe Danilo cu el în obraz. Danilo încremeni, cu ochii fixați pe armă, respirând greoi prin gura larg deschisă. Șoferul avea mâini zdravene și brațe lungi, puternice. Îl apuca pe Danilo de după gât și îl trase brutal spre spatele mașinii. Puse pistolul în buzunar și, cu amândouă mâinile, îl înghesui pe Danilo în portbagaj. Danny Boy se luptă și dădu din picioare, dar fără nici un rezultat.

Șoferul trânti capacul portbagajului, coborî mașina de pe cric, aruncă cricul în șanț și pormi la drum. La vreo doi kilometri mai departe intră pe o potecă îngustă, plină de praf, unde tovarășii lui îl așteptau cu nerăbdare.

I-au legat mâinile cu funii de nylon și l-au legat la ochi, apoi l-au urcat în spatele unei camionete. Osmar stătea în dreapta lui, un alt brazilian în stânga. Cineva i-a luat cheile din borseta de velcro legată la brâu. Motorul se puse în funcțiune și camioneta porni la drum. Danilo nu rosti nici un cuvânt; continua să transpire și respira tot mai greu.

Când camioneta se opri pe un drum prăfuit, în apropierea unui câmp agricol, Danilo vorbi pentru prima dată:

– Ce doriți? întrebă el în portugheză.

– Taci din gură, veni răspunsul lui Osmar, în engleză. Brazilianul din stânga lui Danilo scoase o seringă dintr-o cutiuță de metal și o umplu repede cu un lichid puternic. Osmar trase brusc mâinile lui Danilo spre el, în timp ce bărbatul celălalt îi înfipse acul în braț. El înțepeni și se zbatu, apoi înțelese că era inutil. De fapt, reuși chiar să se relaxeze în timp ce ultimele picături de drog îi pătrundeau în trup. Respira mai rar; capul îi aluneca în toate părțile. Când bărbia îi căzu în piept, Osmar ridică ușor, cu arătătorul mâinii drepte, marginea șortului de pe piciorul drept al lui Danilo și descoperi exact ceea ce se aștepta să descopere. Piele albă.

Alergatul îl menținea zvelt și bronzat.

Rapirile erau un lucru obișnuit în zona „Frontierei”. Americanii erau ținte ușoare. Dar de ce tocmai el? se întreba Danilo, cu capul greu și ochii închiși. Zâmbi și alunecă în spațiu, ferindu-se de comete și meteoriți, atingând Luna și răsându-și de galaxii întregi.

L-au înghesuit sub niște cutii de carton pline cu pepeni și fructe de pădure. Garzile de la frontieră au dat din cap, fără să se scoale de pe scaune, iar Danny Boy s-a trezit în Paraguay, deși în acel moment puțin îi păsa de asta. Întins pe podeaua camionetei, se zdruncina fericit, pe măsură ce drumurile erau mai proaste și hârtoapele mai adânci. Osmar fuma țigară de la țigară și, din când în când, arăta drumul. La numai o oră după ce pusese mâna pe el, se aflau în dreptul ultimei curbe. Cabana se afla într-o crevasă, între două dealuri abrupte și abia se vedea de pe drumul îngust, plin de praf. L-au cărat ca pe un sac de carne și l-au trântit pe o masă, în camera în care Guy și specialistul în amprente erau pregătiți să se apuce de lucru.

Danny Boy sforăi zgomotos până când i se luară amprentele tuturor celor opt degete și ambelor policare. Americanii și brazilienii se înghesuiau împrejur, urmărind cu atenție fiecare mișcare. O sticlă de whisky stătea, neînceptă, într-o cutie aflată lângă ușa, în caz că acesta era adevăratul Danny Boy.

Specialistul ieși brusc din cameră și se îndreptă spre încăperea din spate, încuind ușa în urma lui și întinzând amprentele proaspete în fața lui. Reglă lumina. Scoase la suprafață setul de amprente originale, cele date de bunăvoie de Danny Boy pe când era mai tânăr, pe când se numea Patrick și încerca să fie admis în Baroul de Stat din Louisiana. Ciudat lucru, să iei amprentele avocaților.

Ambele seturi erau de foarte bună calitate și era limpede, de la prima privire, că erau perfect identice. Dar el le verifică meticolos, pe toate zece. Nu era nici o grabă. Las' să-l aștepte cei de dincolo. Savura din plin acest moment. În cele din urmă, deschise ușa și se încruntă, cât putu, spre cele douăsprezece fete care îl priveau cu îngrijorare. Apoi zâmbi.

– El este, roști, în engleză, iar ceilalți începură, pur și simplu, să bata din palme.

Guy fu de acord să se bea whisky, dar fără excese. Mai aveau treabă. Danny Boy, încă inconștient, primi o nouă doză de drog și fu dus într-un dormitor micuț, fără ferestre și cu o ușă solidă, care se închidea din exterior. Acolo avea să fie interogat și torturat, dacă era necesar.

Băieții desculți care jucau fotbal pe stradă erau prea preocupați de meci ca să-și ridice privirea. Danny Boy avea numai patru chei pe lanț, așa că porțița de la intrare a fost deschisă repede și lasată așa. Un complice într-o mașină de închiriat opri lângă un copac, la patru case depărtare. Un altul, pe motocicletă, opri la celălalt capăt al străzii și începu să meșterească ceva la frâne.

Dacă se declanșa alarma în momentul intrării în casa, intrusul urma s-o ia, pur și simplu, la fugă și să dispară. Dacă nu, urma să se incuie înăuntru și să facă inventarul.

Ușa se deschise fără zgomot. Panoul de siguranță de pe perete arăta oricărui privitor că sistemul era dezactivat. Omul, abia respirând, rămase nemișcat un minut întreg, apoi începu să studieze locul. Scoase sistemul principal din computerul lui Danny și adună toate dischetele. Răscoli dosarele de pe birou, dar nu găsi decât chitanțe obișnuite, unele plătite, altele scadente. Faxul era un model ieftin, oarecare și defect. Omul fotografie hainele, alimentele, mobila, rafturile de cărți, teancurile de reviste.

La cinci minute după ce ușa fusese deschisă, un semnal silențios a fost activat în podul casei lui Danilo și s-a stabilit legătura telefonică, cu o firmă de protecție aflată la unsprezece rânduri de case mai departe, în centrul orașului Ponta Poră. Apelul a rămas fără răspuns, căci ofițerul de serviciu se legăna liniștit în hamacul din curte. Un mesaj înregistrat dinspre casa lui Danilo îl informa pe cel care trebuia să asculte că avea loc o spargere. Cincisprezece minute au trecut până când mesajul a fost ascultat de o ureche omenească. Până când ofițerul a ajuns

în grabă la Danilo acasă, intrusul plecase. La fel și domnul Silva. Totul părea în ordine, inclusiv mașina sub prelată. Casa și poarta erau închise.

Indicațiile din dosar erau clare. În cazul unei asemenea alarme, nu chemați poliția. Încercați mai întâi să-l găsiți pe domnul Silva și, în cazul în care el nu poate fi localizat imediat, sunați la un număr de telefon din Rio. Întrebați de Eva Miranda.

Reușind cu greu să-și ascundă entuziasmul, Guy sună la Washington, așa cum făcea în fiecare zi. De fapt, închise ochii și zâmbi când rosti cuvintele: „El este“. Vocea lui era cu o octavă mai stridentă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Apoi:

– Ești sigur?

– Da. Ampretele se potrivesc perfect.

Urmă o altă pauză, în timp ce Stephano își puna ordine în gânduri, un proces care, de obicei, dura o fracțiune de secundă.

– Și banii?

– Încă n-am început. E tot drogat.

– Când?

– În seara asta.

– Sunt lângă telefon, mai spuse Stephano și închise, deși ar fi fost în stare să vorbească ore întregi.

Guy descoperi o casuță pentru păsărele, înălțată pe un stâlp în spatele casei. În desișul de verdeață, aerul era rece și tare. Sunetul vocilor vesele ale oamenilor săi ajungea până la el. În cea mai mare parte, chinul luase sfârșit.

Tocmai câștigase un plus de cincizeci de mii de dolari. Descoperirea banilor avea să însemne o altă primă și el era sigur că avea să-i găsească.

Centrul orașului Rio. Într-un birou mic și curat, la etajul zece al unui zgârie-nori, Eva Miranda strângea receptorul cu ambele mâini și repeta încet cuvintele pe care tocmai le auzise. Alarma silențioasă îi adusese la fața locului pe ofițerul de pază. Domnul Silva nu era acasă, dar mașina era parcată pe alee și casa era incuiată.

Cineva intrase, declanșase alarma și nu putea fi vorba de o eroare, pentru că era încă activată la sosirea ofițerului de pază.

Danilo dispăruse.

Poate că plecase să alerge și uitase rutina. După spusele paznicului, alarma silențioasă fusese activată cu o oră și zece minute în urmă. Dar Danilo alerga mai puțin de o oră – nouă kilometri, într-un ritm de cinci-șase minute pentru fiecare, în total cel mult cincizeci de minute. Nici o excepție. Îi cunoștea mișcărilor.

Sună la el acasă, pe Rua Tiradentes și nu-i răspunse nimeni. Sună pe numărul celularului pe care el îl ținea uneori la îndemână și nu-i răspunse nimeni.

Cu trei luni în urmă, Danilo însuși declanșase din greșeală alarma și amândoi trăseseră o sperietură zdrăvană. Dar un telefon rapid din partea ei lamurise lucrurile.

El era prea grijuliu cu sistemul de pază ca să-și permită o lipsă de neatentție. Erau prea multe în joc.

Sună din nou la ambele numere, cu același rezultat. Există o explicație pentru toate astea, își spuse.

Formă numărul apartamentului din Curitiba, oraș cu un milion și jumătate de locuitori și capitala statului Paraná. Din câte știau, nimeni nu avea habar de existența apartamentului. Era închiriat pe un alt nume și folosit ca depozit și pentru unele întâlniri. Câteodată își petreceau acolo câte un weekend scurt; nu însă destul de des, după părerea Evei.

Nu se aștepta să-i răspundă cineva din apartament, și nici nu primi vreun răspuns. Danilo nu s-ar fi dus acolo fără ca, mai întâi, s-o sune pe ea.

Terminând cu telefoanele, închise ușa biroului și se sprijini de ea, cu ochii închiși. Se auzeau asociații și secretarele trecând pe hol. Firma avea, în acel moment, treizeci și trei de avocați, fiind a doua ca mărime din Rio, cu o filială în São Paulo și o alta la New York. Zgomotul telefoanelor, faxurilor și copiatoarelor se amesteca într-un neîntrerupt ecou îndepărtat.

La treizeci și unu de ani, Eva era de cinci ani unul dintre asociații firmei și se putea spune că era unsă cu toate aliflile; lucra destule ore suplimentare și venea la birou și sâmbăta. Păisprezece parteneri conduceau firma, dar numai doi dintre ei erau femei. Ea își propusese să schimbe acel procent. Zece din cei nouăsprezece asociați erau femei, o dovadă că în Brazilia, ca și în Statele Unite, femeia urca rapid treptele consacrării. Eva studiasse dreptul la Universitatea Catolică din Rio – după părerea ei, una dintre cele mai bune școli din țară. Tatăl ei mai predă și acum filozofia acolo.

El insistase ca Eva să studieze dreptul la Georgetown, după Rio. El era absolvent de Georgetown. Influența lui, alături de impresionantul ei curriculum vitae, frumusețea și engleza fluentă făcuseră ca angajarea într-o firmă de primă mărime să pară un fleac.

Eva se opri lângă fereastră și se strădui să se calmeze. Brusc, timpul devenise esențial. Următoarele mișcări îi cereau să aibă